

## ***Klassisk matematik***

Hvad ved du om matematik andet end  
at hvis denne sætning skrives forfra  
og du nu sætter *et jeg* ind i stedet for *et du*  
så indeholder sætningen én mindre.

Dette er subtraktionens mirakel  
der udfolder sig lige foran os  
men operationen  
skal foretages af læseren.

Kan man derudover stå foran spejlet  
i badeværelset og sige; *se nu er der to*  
eller ville det være mærkeligt at føre  
barberbladets spejl ind foran ansigtet  
Og i øjeblikket se en tredje person  
komme til syne og sige; *se nu er der tre?*

Forholder man sig til den klassiske matematik  
vil man vide, at minus gange minus giver plus  
og således bliver resultatet altid positivt  
men her kan det omvendte være tilfældet;  
at to bliver til tre er ikke nødvendigvis positivt.

Derfor burde man snarere ræsonnere anderledes:  
Man kunne vælge at trække barberingens  
symmetriske antal af genstande fra hinanden  
Og der, ved subtraktionens hjælp, få barberingens facit  
til at nærme sig 0, en ganske lille mængde, spejlet  
et gennemsigtet stykke glas, en forsvindingens glæde  
man uhindret kunne passere igennem  
en gennemsigtig  
glasrude, en luftig vind.<sup>1</sup>

Hvis jeg skifter *et du* ud med *et jeg*  
er det så ikke korrekt at sige:  
Jeg ønskede at være ingen  
en luftig vind  
men det lykkedes trods alt ikke.

---

<sup>1</sup> Der refereres til 3. novelle i Solvej Balles novellesamling "Ifølge Loven"